

agnoscat se magis peccare per tale otium, quā si alicui
vtili operi insisteret. Salomone teste qui ait, Ve illis qui
morantur in uino, & student calicibus epotadis, et itē.
Acceptus inquit regi minister est intelligēs, iracundiā
inutilis sustinebit. Sed quia de festiuitatibus celebri-
oribus, ad instructionem eorum qui in ecclesia deo ser-
uiunt & populo presunt, secundum sensum maiorum
iam supra diximus, de origine quoque cantus, et lectio-
num, & auctoritate symboli, adhuc in presenti dicamus.

DE CANTICO, Ca. XLVII.

Anticum enim primus omnium Moyses legi
c instituisse, quando percussa Aegypto decem
plagis, & Pharaone submerso, cū populo per
insueta maris itinera, ad desertū gratulabūsus egres-
sus est dicens, Cantemus domino, gloriose enim hono-
rificatus est. Item, idē author in Deuteronomio canticū
presagium futurorū conscripsit. Deinde quod Debhora
non ignobilis foemina, in libro ludicum hoc mysterio
functā reperitur, postea multos non solum uiros, sed
etiam foeminas spiritu diuino completas, dei ceuuisse
mysteria. Canticum autem uox humana est, psalmus
autem qui canitur ad psalterium.

DE PSALMIS, Ca. XLVIII.

Sallere autem, usum esse primum Moysen, Da-
uid prophetā in magno mysterio prodit ecclia.
p Hic enim a puericia in hoc munus a domino
specialiter electus, & cantorum princeps, psalmorumque
thesaurus esse promeruit, Cuius psalteriū idcirco cū
melodiā cantilenarum suauium ab ecclesia frequētat,
quo facilius animi ad compunctionem flectantur, Pri-

mitiua autem ecclesia ita psallebat. ut modico flexu uo-
cis faceret resonare psallentem. ita ut pronuncianti uis-
cinior esset quam canenti. Propter carnales autem in
ecclesia. non propter spirituales. consuetudo cantandi
est instituta. ut quia uerbis non compunguntur. suauitate
modulaminis moueantur. Sic namque et beatissimus
Augustinus in libro confessionum suarum. consuetudinem
canendi approbat in ecclesia. ut per oblectamenta
inquit aurium. infirmior animus ad affectum pietatis
exurgat. Nam in ipsis sanctis dictis religiosius et ardentius
mouentur animi nostri ad flammam pietatis cum
cantatur. quam si non cantetur. Omnes enim affectus
nostri pre sonorum diuersitate uel nouitate. nescio qua
oculta familiaritate excitantur magis. cum suauiter et ar-
tificiosa uoce cantatur. Psalmistam autem & uoce &
arte preclarum illustrare esse oportet. ita ut oblectamento
dulcedinis. animos incitet auditorum. Vox autem
eius non aspera uel rauca. uel dissona. sed canora erit.
suauis. liquida. atque acuta. habens sonum. & melodiam
sanctae religionis congruentem. non quae tragicam ex-
clamet artem. sed quae Christianam simplicitatem in ipsa
modulatione demonstrat. neque quae musico gestu. uel
theatrali arte redoleat. sed quae compunctionem magis
audientibus faciat. Perfecta autem uox est. alta. clara.
& suauis. alta ut in sublime sufficiat. clara ut aures ad-
impleat. suauis ut animis audientium blandiatur. Si autem
ex his aliquid defuerit. perfecta nox non erit. Antiqui
enim pridie quam cantandum erat. cibis abstinebant.
pallentia tantum legumina causa uocis utebantur. unde
& uulgo cantores fabarii dicti sunt. Si ergo hoc apud
Gentiles tantum seruandae uocis causa agebatur. quanto
magis apud Christianos. quos non tam uocis quam
uirtutis ipsius tenet cura. ab omni illecebra uoluptatum
abstinere oportet.

Ca. XLVII.

Ca. XLVIII.